

DOT HUTCHISON

PILLANGÓK
KERTJE

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

DOT HUTCHISON

PILLANGÓK KERTJE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Anyunak és Debnek

*Mert félig már meg is válaszolták a kérdést,
mielőtt egyáltalán belegondoltak volna,
milyen rémesen bizarr.
És minden másért is.*

I.

A TECHNIKUSOK ELMONDÁSA SZERINT az üveg túloldalán ücsörgő lány egyetlen szót sem szólt, mióta csak behozták. A férfit ez eleinte nem lepte meg, hiszen tisztában van vele, milyen traumán esett át a lány, ám ahogy most figyeli őt a detektívüvegen át, kezdi megkérdőjelezni az első benyomását. A lány görnyedten ül a kemény fémszéken, egyik bekötözött kezével az állát támasztja, a másikkal pedig megfejthetetlen szimbólumokat rajzolgat a rozsdamentes acél asztallapra. Félig lehunyja a szemét, ami alatt mély karikák húzódnak, szinte véráláfutásnak tűnnek a bőrén. Zsíros, fénytelen fekete haját laza kontyba fogta össze. Láthatóan ki van merülve.

Ám a férfi akkor sem nevezné traumatizáltnak.

Victor Hanoverian különleges ügynök a kávéját kortyolgatja, miközben a lányt figyeli, és várja, hogy megérkezzen a csapata. Vagy legalábbis a társa. A csapatuk harmadik kulcsfontosságú tagja a kórházban van a többi lánnyal, próbál mindent megtudni az állapotról, és – amennyiben lehetséges – igyekszik kideríteni a nevüket, illetve ujjlenyomatot venni tőlük. Közben további FBI-ügynökök és helyszínelők mentek ki a birtokra, és már az a kevés is, amit eddig hallott tőlük, olyan hatást gyakorolt Victorra, hogy legszívesebben

most azonnal hazatelefonálna, és beszélne a saját lányaival, meggyőződne róla, biztosan minden rendben van-e velük. Ám a férfi ügyesen bánt az emberekkel, főleg a traumatizált gyerekekkel, így észszerű döntés volt itt maradnia, arra várva, hogy kihallgassa ezt a bizonyos áldozatot.

Látja a lány orra és szája körül a halvány rózsaszín vonalat, az oxigénmaszk nyomát. A karját és kölcsönvett ruháját föld meg korom piszkolja be. A kézfejét és a bal felkarját kötés borítja, a kórházban kapott vékony atléta alól több helyen szintén kidudorodik a vastag réteg géz. A lány észrevehetően didereg a kifakult, zöld műtősnadrágban, és nem teszi le csupasz lábfejét a hideg padlóra, de egy szóval sem panaszkodik.

A férfi még a nevét sem tudja.

Nem tudja a legtöbb megmentett lány nevét, ahogy azokét sem, akiket már rég nem volt semmi, de semmi esélyük megmenteni. Ez a lány egyelőre senkivel sem beszélt a társain kívül, és még hozzájuk se úgy szólt, hogy abból kiderült volna a nevük vagy bármi más információ. Egyszerűen csak... Hát, Victor nem igazán nevezné megnyugtatónak a lány szavait. Ő maga nem találta volna kimondottan bátorítónak azt, hogy „Vagy meghaltok, vagy nem, de most már higgadjatok le, hadd lássanak el a dokik!” Ám úgy tűnt, a többi lány tényleg lecsillapodott ennek hallatán.

A lány kihúzza magát, hátradől a széken, majd lassan felemeli a karját a feje fölé, és kinyújtózik, háta ívbé hajlik, akár az íj húrja. A helyiségben lévő mikrofonok érzékelik a csigolyái fájdalmas ropogását. A lány a fejét csóválja, majd ismét előredől, az asztalra nyomja az arcát, tenyere a fémre simul. Elfordítja a fejét az üvegtől, nyilván tudja, hogy többen is figyelik mögüle, és nem akar feléjük nézni.

Ám ebből a szögből Victor rálát valami másra, ami szintén érdekli: a tetoválásra.

A kórházban készítettek róla egy fotót; Victor most látja az élénk színek kontúráját, ahogy kikandikál az atléta alól a lány vállánál. Az egész rajzot nem tudja tisztán kivenni, ám az anyag nem elég széles ahhoz, hogy teljesen eltakarja. A férfi előveszi a dzsekije zsebéből a fényképet, feltartja az üveghez, tekintete ide-oda jár a papír és a lány hátán kirajzolódó minta között. A tetoválásnak önmagában nem lenne jelentősége, ám egyetlenegyet leszámítva az összes lányon hasonló van. A szín és a dizájn mindegyikükénél különbözik, de a motívum alapvetően ugyanaz.

– Mit gondol, a pasas tette ezt velük? – kérdezi az egyik technikus, aki a monitoron figyeli a lányt. A kamera a kihallgatóhelyiség túlsó feléből közvetíti a képet, felnagyítva mutatja az arcát, ahogy lehunytt szemmel lassan, mélyeket lélegzik.

– Azt gondolom, hogy majd kiderül. – Victor nem szeret találgatni, pláne, mivel egyelőre még alig tudnak valamit. Ez az ügy egyike pályafutása azon ritka eseteinek, hogy amire bukkannak, az sokkal rosszabb, mint amit el tudnak képzelni. A férfi hozzá van szokva, hogy a legrosszabbra számítson. Valahányszor csak eltűnik egy gyerek, az őt keresők a belüket is kidolgozzák, hogy megtalálják, de nem számítanak arra, hogy szegényke végül elevenen kerül elő. Legfeljebb reménykednek benne. De semmiképpen sem számítanak rá. A férfi látott már olyan apró holttesteket, amikhez csoda, hogy egyáltalán találni megfelelő méretű koporsót, és megerőszkolt kisgyerekeket, akik még a szavakat sem ismerték arra, ami velük történt, ám ez az eset mindezekhez képest is annyira megdöbbenő, hogy Victor nem igazán tud mit kezdeni vele.

Még azt sem tudja, hány éves a lány. Az orvosok úgy becsülik, hogy a kora valahol tizenhat és huszonkettő között lehet, de ez nem sokat segít a férfinak. Ha tényleg nem idősebb tizenhatnál, akkor valószínűleg ide kéne hívniuk hozzá valakit a gyermekvédelmisektől, de azok már így is ellepték a kórházat, és megnehezítették az FBI-osok dolgát. A gyermekvédelmisek fontos és szükséges feladatot látnak el – ám attól még a férfi útjában lennének. Victor a saját lányára gondol, próbálja kitalálni, vajon mit tennének, ha ők lennének a kihallgatóba zárva, de egyikük sem tudna így uralkodni magán. Ez talán azt jelenti, hogy a lány idősebb? Vagy csak nagyobb gyakorlata van abban, hogy úgy tegyen, mintha semmi sem lenne rá hatással?

– Üzent valamit Eddison vagy Ramirez? – kérdezi a technikusoktól, ám egy pillanatra sem veszi le a szemét a lányról.

– Eddison mindjárt ideér. Ramirez még mindig a kórházban van, a legfiatalabb áldozat szüleivel – feleli az egyik kolléganője. Yvonne nem néz a kihallgatóban ülő lányra, még a monitorra sem. Nemrég adott életet a kislányának, csak ma jött vissza a szülési szabadságról. Victor arra gondol, hogy talán fel kéne mentenie a nőt az ügy alól, de végül úgy dönt, Yvonne majd szól, ha már nem bírja tovább.

– Ő az, aki miatt beindult a keresés?

– Csak pár napja veszett nyoma. A plázából tűnt el, miközben a barátnőivel vásárolt. A többiek azt mesélték, hogy a lány kiment a próbafülkék közül, mert másik méretet akart hozni egy ruhából, de nem jött vissza.

Eggyel kevesebb megkeresendő személy.

A kórházban lefényképezték az összes lányt, még azokat is, akik az odaúton vagy nem sokkal a megérkezés után meghaltak, és neki láttak összevetni a képeket az eltűnt személyek adatbázisával. De időbe fog telni, mire meglesz az eredmény. Amikor az ügynökök

vagy az orvosok a nevükről kérdezték a jobb állapotban lévő áldozatokat, azok mind erre a lányra néztek, aki nyilvánvalóan valamiféle vezető szerepet tölt be közöttük, és a többségük egy szóval sem felelt. Néhányan mintha fontolóra vették volna a választ, ám aztán olyan heves zokogásban törtek ki, hogy összeszaladtak az ápolónők.

A kihallgatóban ülő lány azonban nem így reagált. Amikor megkérdezték tőle, hogy hívják, egyszerűen csak elfordult. Úgy tűnik, mintha ő nem akarná, hogy bárki is rátaláljon.

Emiatt az FBI-osok közül néhányan arra gyanakodnak, hogy ez a lány talán nem is áldozat.

Victor felsóhajt, és felhajtja az utolsó korty kávéját, majd összeropantja a markában a papírpoharat, mielőtt kidobja az ajtó melletti kukába. Szeretné megvárni Ramirezt. Az ilyen helyzetekben mindig segít, ha egy nő is jelen van a kihallgatóhelyiségben. Vajon van ideje várni a kolléganőjére? Ki tudja, meddig lesz még a szülőkkel a kórházban, vagy hogy hány másik szülő fog még odacsödülni, miután nyilvánosságra hozzák a fotókat. *Ha* nyilvánosságra hozzák őket, helyesbít magában homlokráncolva a férfi. Utálja ezt a részt, utálja, hogy az áldozatok fényképe állandóan a televíziók képernyőjén és újságok címdalán virít, így a szerencsétleneknek később sem lesz esélyük elfelejteni a velük történeteket. Legalább addig várni akar a sajtónyilvánossággal, amíg eredményre nem jutnak az eltűnt személyek adatbázisával.

Kinyílik mögötte az ajtó, aztán nagy erővel becsapódik. A helyiség hangszigetelt, az üveg viszont kissé megremeg, mire a lány azonnal kihúzza magát a széken, és hunyorogva mered a tükörre. Vagyis valószínűleg rájuk, hiszen nyilván tudja, hogy az üveg mögül figyelik.

Victor nem fordul meg. Senki sem csapja be úgy az ajtót, mint Brandon Eddison.

– Van valami?

– Néhány lányt azonosítottunk, ők nem olyan régen tűntek el, a szüleik már úton vannak ide. Mind keleti partiak.

Victor elveszi a fotót az üvegtől, és visszadugja a dzsekije zsebébe.

– Róla megtudtál valamit?

– Miután idehoztuk, a többiek közül néhányan Mayának nevezték. Vezetéknevet nem említettek.

– Vajon ez az igazi neve?

Eddison felhorkan.

– Kétlem. – A férfi a dzsekije cipzárjával vesződik, igyekszik felhúzni, hogy eltakarja a Washington Redskins-es focimezét. Miután a birtokra kiérkező egység rátalált a túlélőkre, riasztották Victor csapatát, ami épp nem volt szolgálatban. A társa ízlését ismerve a férfi hálás, hogy Eddison felsőjén legalább nem pucér csajok virítanak. – A helyszínelők átkutatják a fickó házát, hogy nem tartott-e meg személyes holmikat a rohadék.

– Azt hiszem, nyugodtan kijelenthetjük, hogy nagyon is személyes, amit megtartott.

Eddison nem száll vitába ezzel, talán éppen arra gondol, amit a birtokon látott.

– Miért pont ezt a kiscsajt hoztuk be? – kérdezi. – Ramirez azt mondja, vannak köztük olyanok, akik enyhébben sérültek meg. Viszont ijedtebbek, úgyhogy sokkal könnyebben szóra lehetne bírni őket. Ez itt elég kemény díónak tűnik.

– A többiek vezetőként tekintenek rá. Tudni akarom, miért. Nyilván kétségbeesetten várják, hogy hazatérhessenek végre, szóval, akkor vajon miért róla vesznek példát, és inkább nem válaszolnak a kérdéseinkre?

– Szerinted ő is bűnrészes?

– Ezt kell kiderítenünk. – Victor fölkapja a pultról a palack vizet, és mély levegőt vesz. – Na jó. Menjünk, beszélgessünk el Mayával!

A lány hátradől a széken, amikor belépnek a kihallgatóhelyiségbe, és összekulcsolja a hasán gézzel borított ujjait. Victor ennél védekezőbb pózra számított, és látja a homlokát ráncoló társán, hogy őt is kizökkentette a váratlan reakció. A lány tekintete végigsiklik rajtuk, felméri a részleteket és következtetéseket von le, ám gondolatai egyáltalán nem ülnek ki az arcára.

– Köszönjük szépen, hogy velünk jöttél – mondja üdvözlésképpen Victor, figyelmen kívül hagyva a tényt, hogy nem is adtak neki választási lehetőséget. – Ő a társam, Brandon Eddison különleges ügynök, én pedig Victor Hanoverian nyomozásvezető különleges ügynök vagyok.

A lány szája sarka egy futó pillanatra fölfelé görbül, ám a grimaszt nem igazán lehet mosolynak nevezni.

– Victor Hanoverian nyomozásvezető különleges ügynök – ismétli, hangja rekedt a füsttől. – Jó hosszú titulus.

– Szeretnél inkább Victornak szólítani?

– Nekem igazából édesmindegy, de köszönöm, így valóban egyszerűbb.

A férfi lecsavarja a palack kupakját, és átadja a lánynak a vizet, kihasználva a pillanatot arra, hogy módosítson a stratégiáján. A lány nyilvánvalóan nem traumatizált, és nem is szégyenlős.

– A bemutatkozásnak általában van egy másik része is.

– Az egyéni kis érdekességek? – kérdezi a lány. – Maga szeret kosarat fonni és nagyokat úszni, Eddison pedig imád túsarkúban meg miniben grasszálni az utcán?

Eddison felmordul, és az asztalra csap az öklével.

– Mi a neved?

– Ne legyen ilyen goromba!

Victor az ajkába harap, csak így tud ellenállni a kísértésnek, hogy elmosolyodjon. A mosolya nem javítana a helyzeten – a társa hangulatán meg végképp nem –, de akkor is kísértést érez rá.

– Volnál szíves elárulni nekünk a nevedet?

– Köszönöm, hogy szépen kérte, de nem. Azt hiszem, ezt inkább nem osztanám meg magukkal.

– Néhány lány Mayának nevezett.

– Ha úgylis tudják, akkor meg miért kérdezik?

Victor hallja, hogy Eddison levegő után kap, de ügyet sem vet rá.

– Szeretnénk megtudni, hogy ki vagy, és hogyan kerültél arra a helyre. Szeretnénk segíteni, hogy hazajuthass.

– És ha azt mondanám, hogy nincs szükségem a segítségükre?

– Akkor kíváncsi lennék, vajon eddig miért nem jutottál haza onnan.

Maya arcán halovány mosolyszerűség villan, és mintha elismerően vonná fel a szemöldökét. Csodaszép lány – a bőre bronz árnyalatú, a szeme pedig világosbarna, szinte borostyánszínű –, de nincs benne lágyság. A mosolyát ki kell érdemelni.

– Azt hiszem, erre mindketten tudjuk a választ. De már nem vagyok ott, igaz? Innen már hazajuthatok.

– És pontosan hol van az otthonod?

– Azt sem tudom, hogy megvan-e még egyáltalán.

– Ez nem játék – csattan fel Eddison.

A lány hűvösen végigméri.

– Nem, persze hogy nem az. Emberek haltak meg, életek mentek tönkre, és biztos vagyok benne, hogy nagyon bosszantó volt ott hagynia a csapata futballmeccsét.

Eddison elpirul, és még jobban felhúzza a dzsekije cipzárját.

– Nem tűnsz valami idegesnek – jegyzi meg Victor.

Maya vállat von, és kortyol a vízből, óvatosan tartja az üveget bekötözött kezében.

– Annak kéne lennem?

– A legtöbben idegesek lesznek, ha FBI-ügynökökkel kell beszélniük.

– Nem nagyon különbözik attól, amikor beszélnem kellett... – A lány kiszáradt ajkába harap, és grimaszt vág, ahogy kicserepesedett bőrén vércseppek ütköznek ki. Ismét kortyol a vízből.

– Kivel? – puhatolódzik finoman Victor.

– Azzal a férfival – válaszolja Maya. – A Kertésszel.

– A fogvatartótoknak volt egy kertésze? És te beszéltél vele?

A lány a fejét csóválja.

– Ő volt a Kertész.

Meg kell érteniük, nem félelemből vagy tiszteletből neveztem így, és nem is valamiféle értelmetlen udvariaskodásból. Még csak nem is én adtam neki ezt a nevet. Mint minden más azon a helyen, ez a név is a tudatlanságunkból született kitaláció volt. Amit nem tudtunk, arra kitaláltunk valamit, és amiről nem létezett kitalációnk, az egy idő után már nem is számított. Azt hiszem, ez is a gyakorlatiasság egy formája. A szelíd, gyengéd emberek, akik kétségbeesetten vágyanak a megerősítésre másoktól, áldozatul esnek a Stockholm-szindrómának, minket, a többieket pedig a gyakorlatiasság kerít hatalmába. Mivel mindkettő hatását láttam már másokon, én inkább ez utóbbira szavazok.

A Kertbe kerülésem napján hallottam először ezt a nevet.

Hasogató fejfájással tértem magamhoz, ami százszor rosszabb volt életem legvésebbé másnaposságánál is. Eleinte ki sem bírtam nyitni a szememet. Minden egyes lélegzetvételnél fájdalom hasított a koponyámba, ahogy a legapróbb mozdulatra is. Nyilván önkéntelenül felnyöghettem, mert valaki egyszeriben hűvös, nyirkos törülközőt simított a homlokomra meg a szememre, miközben nyugtatgatott, hogy ez csak tiszta vizes borogatás.

Nem is tudom, mi aggasztott jobban a női hang hallatán: hogy neki nyilván gyakran kellett attól tartania, mi lehet a vízben, vagy a pusztán tény, miszerint az illető *nőnemű* volt. Azt biztosan tudtam, hogy az engem elrabló párosnak egyike sem volt nő.

A lány bedugta fél karját a vállam alá, gyengéden felsegített ülő helyzetbe, majd egy poharat tartott a számhoz.

– Nyugalom, csak tiszta víz – mondta ismét.

Ittam a pohárból. Nem igazán számított, hogy tényleg „csak tiszta víz” volt-e benne, vagy sem.

– Le tudsz nyelni pár pirulát? – kérdezte.

– Ja – suttogtam, de még ettől is a fejembe hasított a kín.

– Akkor tátsd ki a szád! – Miután szófogadóan kinyitottam a számat, a lány két lapos tablettát helyezett a nyelvemre, majd ismét az ajkamhoz nyomta a vizes poharat. Engedelmesen lenyeltem a tablettákat, és leküzdöttem a hányingert, miközben a lány óvatosan visszafektetett a hűvös lepedőre és a kemény matracra. Hosszú ideig egy szót sem szólt, egészen addig, amíg végre már nem szikráztak színes fénypöttyök a lehunytt szemem előtt, és magamtól mocorogni nem kezdek. Ekkor levette az arcomról a törülközőt, de továbbra is leárnýékolta a szememet a mennyezeti világítás elől, amíg abba nem hagytam a pislogást.

– Ezek szerint te csináltad már ezt néhányszor – krákgotam.

A lány szóltanul nyomta a kezembe a vizespoharat.

Bár görnyedten ült az ágy melletti zsámolyon, látszott rajta, hogy magas. Sudár és karcsú volt, hosszú lábú és szálkásan izmos, akár egy amazon. Bár igazából inkább nőstény oroszlánra hasonlított, mert olyan ernyedten ücsörgött, mint egy macska. Aranybarna fürtjeit a feje tetejére tornyozta, valami sikkos, fölöslegesen agyonbonyolított kontyba. Így tisztán láthattam arcának erős vonásait és sötétbarna szemét, benne aranypettyekkel. Fekete, nyakban megkötős selyemruhát viselt.

Kissé mintha megkönnyebbült volna attól, hogy némán, nyíltan méregetem. Úgy sejtettem, hogy még ez is jobb, mint a rikácsoló hisztéria, aminek az elődeimnél lehetett kitéve.

– Engem Lyonette-nek hívnak – mondta, miután kibámészkodtam magam, és ismét kortyoltam a vízből. – Nincs értelme elárulnod nekem a nevedet, mert itt úgysem használhatod majd. Legjobb volna elfelejtened, ha tudod.

– Hol vagyunk?

– A Kertben.

– A Kertben?

A lány vállat vont, de még ez a mozdulata is kecses volt, inkább elegáns, mint hanyag.

– Ez a név is ugyanúgy megteszi, mint bármi más. Akarod látni?

– Gondolom, nem ismered a kijáráshoz vezető legrövidebb utat.

Erre szóltanul meredt rám.

Ennyit erről. Kilendítettem a lábamat az ágyból, ökölbe szorított kézzel a matracra támaszkodtam, és rádöbbsentem, hogy anyaszült meztelen vagyok.

– Ruha?

– Tessék! – Lyonette átnyújtott nekem egy fekete, selymes anyagot, amiről kiderült, hogy feszesen rám simuló, a térdemig érő ruhácska. Elöl egészen a nyakamig feljött, hátul viszont mély volt a kivágása. Nagyon mély. Majdnem kilógott belőle a fenekem. Lyonette segített megkötni a csípőmön a sodort selyemszalagot, majd finoman az ajtónyílás felé tolt.

A szoba teljesen dísztelen volt, puritánul berendezett, az ágyon kívül nem kapott helyet benne más, csak a vécé meg egy kis kézmosó. A másik sarokban egy aprócska, nyitott zuhanyozót láttam. A falak mind vastag üvegből voltak. A helyiségen rendes ajtó nem is volt, csupán egy nyílás a falban. Az üveg mindkét oldalán széles barázda húzódott. Lyonette észrevette, hogy a bemélyedést figyelem, és a homlokát ráncolta.

– Erős, sötét falak szoktak leereszkedni, hogy ne mehessünk ki a szobánkból, és ne láthasson meg minket senki idebent – magyarázta.

– Gyakran?

– Néha.

A szobából kilépve keskeny folyosóra jutottam, ami jobbra hosszasan elnyúlt, balra viszont néhány lépés után elkanyarodott. Szinte pontosan az ajtónyílással szemben egy másik bejáratot pillantottam meg, ez előtt is barázda húzódott. Egy barlangba vezetett, nyirkos és hűvös volt odabent. A barlang túlsó felén boltíves száj tátongott, ahonnan szellő áradt be a sötét kőfalak közé, a nyílás előtt zubogó-csobogó vízesésen pedig meg-megcsillan a kinti fény. Lyonette átvezetett a vízfüggönyön, és a barlangból kijutva egy olyan gyönyörű kertben találtam magam, hogy szinte fájt ránézni. Csodaszép virágok pompáztak körös-körül, minden elképzelhető színben, levelek és fák buja rengetegében, pillangók fellegei lebegtek közöttük. Egy mesterséges szikla tornyosult fölénk, lapos ormát szintén beborította

a növényzet, a rajta növvő fák teteje pedig szinte az üvegtetőig ért, ami lehetetlenül távolinak tűnt. A kert peremén fekete falakat vettem észre, olyan magasak voltak, hogy nem lehetett látni, mi van mögöttük. A növényzet alsó szintjén indákkal övezett kis nyílásokat vettem észre. Úgy sejtettem, hogy hasonló folyosókra vezethetnek, mint ahonnan az imént kijöttünk.

Az üvegház hatalmas volt, szinte már a pusztá méretével lehengerelte az embert, mielőtt még egyáltalán szemügyre vehette volna a színorgiát. A vízesés egy patakba zúdult, ami kígyózva nyúlt el egy tündérrózsákkal ékesített kis tóig, ahonnan fehér homokkal felszórt ösvények vezettek a többi nyíláshoz.

Az üvegtetőn átszűrődő fény sötétlila levendulában játszott, benne rózsaszín és indigókék árnyalatokkal: esteledett. Amikor elraboltak, még verőfényes délután volt, de valamiért nem gondoltam, hogy ez még ugyanaz a nap lenne. Lassan körbefordultam, próbáltam dűlőre jutni mindezzel, de túl sok volt. A szemem a felét sem látta át mindannak, ami körülvelt, az agyam pedig a látottaknak a felét sem bírta feldolgozni.

– Mi a fasz?

Lyonette erre elnevette magát, de szinte azonnal magába is fojtotta a harsány hangot, mintha félt volna, nehogy meghallja valaki.

– Azt, aki idehozott, úgy hívjuk, hogy a Kertész – szólt szárazon.

– Találó név, nem?

– Mi ez a hely?

– Légy üdvözölve a Pillangók Kertjében!

Feléje fordultam, hogy megkérdezzem, miért épp pillangókról nevezték el, ám ekkor megláttam a magyarázatot.

A lány nagyot kortyol a vízből, és a két tenyere között görgeti a palackot. Mivel úgy tűnik, nem szándékozik folytatni, Victor finoman megkocogtatja az asztalt, hogy magára vonja a figyelmét.

– A magyarázatot? – kérdezi.

Maya nem felel.

Victor előveszi a zsebéből a fényképet, és leteszi az asztalra ketőjük közé.

– Erre gondolsz? – puhatolódzik tovább.

– Meg kell mondjam, ha továbbra is csak olyan kérdéseket tesznek fel, amikre már maguktól is tudják a választ, azzal nem fogják elnyerni a bizalmamat. – A lány tartása azonban ellazul, és hátradől a széken, mint aki elemében van.

– FBI-ügynökök vagyunk; a legtöbb ember minket tart a jófiúknak.

– És Hitler talán gonosznak tartotta saját magát?

Eddison előrehúzódik a széke legszélére.

– Hitlerhez hasonlítod az FBI-t?

– Nem, csak diskurzust kezdeményezek a különféle perspektívákról és az erkölcsi relativizmusról.

Amint megkapták ezt az ügyet, Ramirez egyenesen a kórházba ment, Victor pedig idejött, hogy megszerezze a rengeteg beáramló információt. Eddison volt az, aki kivonult a birtokra, hogy bejárja a helyszínt. Victor tisztában van vele, hogy a társa mindig indulattal reagál a szörnyűségekre. Ennek tudatában pillant ismét a velük szemben ülő lányra.

– Fájt? – kérdezi, a fényképre biccentve.

– Iszonyúan – feleli Maya, végigfuttatva az ujjait a tetoválás kontúrján.

– A kórház szerint néhány éves.

– Ez most kérdés?

– Megerősítésre váró kijelentés – tisztázza Victor, és ezúttal nem bírja megállni a mosolygást.

A társa bosszúsan mered rá.

– A kórházakról sok mindent el lehet mondani, de az ottaniak legalább valamennyire érteni szokták a dolgukat – mondja a lány.

– És ez most mi a francot jelentsen? – csattan fel Eddison.

– Azt, hogy igen, már néhány éves.

Victornak kezdenek ismerősek lenni Maya reakciói, hiszen a férfi már hosszú évek óta kérdegeti a lányait bizonyítványokról, dolgozatokról és pasikról. Hagyja, hogy a csend elhúzódjon egy percre, aztán kettőig, és figyel, ahogy a lány óvatos mozdulattal lefelé fordítja a fényképet. Az elemzőcsapat pszichológusainak nyilván meg lenne erről a véleményük.

– Ki csinálta? – kérdezi Mayától.

– Az egyetlen ember a világon, akiben a Kertész fenntartás nélkül megbízhatott.

– Sokoldalú egy pasas.

– Vic...

Anélkül, hogy levenné a szemét a lányról, Victor belerúg a társa székébe, mire Eddison összerezzen. Maya ezt megint azzal a halovány mosolyszerűségével jutalmazza. Nem valódi mosoly, tulajdonképpen nem is próbál annak látszani, de mégiscsak rejtőzik benne némi őszinteség. A lány az ujjait kesztyűként beborító kötés szélét feszegeti, a tapaszt meglazítva besandít a géz alá.

– A tetováló masina hangja iszonyú fülsértő, ugye? Pláne, ha az ember nem saját választásából teszi ki magát neki. De *mégiscsak* választás volt, hiszen létezett alternatíva.

– A halál – próbálja értelmezni a szavait Victor.

– Rosszabb.

– A halálnál is rosszabb?

Eddison azonban elsápad, és Maya észreveszi. Ám ahelyett, hogy kigúnyolná a férfit, komoly képpel biccent feléje.

– Ő tudja, mire gondolok. Maga viszont nem járt ott, igaz, Victor? Az nem ugyanaz, ha csak olvasott róla.

– Mi rosszabb a halálnál, Maya?

A lány bedugja a körmét a kötés alá, és lekaparja a vart az egyik frissen behegedt sebről a mutatóujján, így vércseppek ütköznek ki a gézen.

– El sem hinnék, milyen könnyen lehet tetováló felszereléshez jutni.

Az első héten minden este volt valami nyugtató a vacsorámban, hogy könnyen kezelhető legyek. Lyonette napközben végig velem volt, viszont a többi lány – mint megtudtam, jó néhányan voltak ott ket-tőnkön kívül – távol tartotta magát tőlem. Amikor egy nap ebédnél megjegyzést tettem erre, Lyonette megmagyarázta, hogy ez a bevett szokás.

– A sok sírás mindenkit kiakaszt – közölte salátával teli szájjal. Bármennyire is kárhoztattuk a titokzatos Kertészt, az tény, hogy kitűnő ételekkel látott el minket. – A legtöbben inkább tartják a távolságot, amíg ki nem derül, hogyan bír alkalmazkodni az új lány.

– Kivéve téged.

– Valakinek maradnia kell. Én elviselem a könnyeket, ha muszáj.

– Akkor biztosan nagyon hálás vagy, amiért én nem rinyálok neked egyfolytában.

– Ha már itt tartunk... – Lyonette a villájára szúrta egy falat rostos sült csirkét, és forgatta a kezében az evőeszközt. – Sírtál már egyáltalán?

– Volna valami értelme?

– Vagy imádni foglak téged, vagy nagyon utálni.

– Majd szólj, ha eldöntötted, hogy igyekezhessenek kellően imádnivaló vagy utálatos lenni.

Lyonette erre vadul vigyorgott rám, kilátszott minden foga.

– Őrizd csak meg ezt a hozzáállást, de a Kertésszel ne szemtelenkedj!

– Miért nyugtatóz be engem éjszakára?

– Elővigyázatosságból. Elvégre egy óriási szikla van odakint.

Ez elgondolkodtatott. Vajon hány lány vetette le magát a szikla tetejéről, mielőtt a pasas kitalálta ezt az óvintézkedést? Próbáltam megsaccolni a mesterséges monstrum magasságát. Úgy nyolc vagy kilenc méter lehetett. Vajon ez elég ahhoz, hogy belehaljon az ember, ha leugrik ilyen magasból?

Hozzászoktam, hogy abban az üres szobában ébredek fel, miután elmúlik az altató hatása, és Lyonette az ágyam mellett üldögél a zsámolyon. Ám az első hét végén arra tértem magamhoz, hogy hason fekszem egy keményen párnázott padon. Fertőtlenítőszer szúrós szaga töltötte be a levegőt. Egy másik szobában találtam magam, nagyobb volt, mint az eddigi, és ennek nem üvegből, hanem fémből volt a fala.

És valaki más is volt ott.

Elsőre nem is láttam rendesen, a benyugtatózott álomból ébredve alig bírtam kinyitni a szememet, de éreztem, hogy nem vagyok egyedül a helyiségben. Meg sem moccanva továbbra is lassan, egyenletesen lélegeztem, és hegyeztem a fületem, ám egy kéz simult csupasz lábszáramra.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Tudom, hogy ébren vagy.

Egy férfi hangja volt, kellemes, kulturált, enyhe északkeleti akcentussal. Barátságos hang. Egy kéz simította végig a lábamat, a fenekemet, aztán a hátam ívét. Libabőrös lettem az érintése nyomán, hiába volt meleg a szobában.

– Nagyon örülnék, ha képes volnál mozdulatlanul feküdni, különben mindketten meg fogjuk bánni a következményeket. – Amikor megpróbáltam feléje fordítani a fejemet, a férfi a tarkómra tette a kezét, hogy ne moccanhassak. – Örülnék, ha nem kellene megbéklyóznom téged, amíg dolgozom; elcsúfítja a mű vonalait. Ha úgy érzed, semmiképpen sem tudsz nyugton maradni, akkor beadok neked valamit, ami garantálja a kezességedet. De nem győzőm hangsúlyozni, jobban örülnék, ha erre nem lenne szükség. Nyugton bírsz maradni?

– Mihez? – kérdeztem, szinte suttogva.

A férfi a kezembe nyomott egy tükörfényes, fotópapír tapintású lapot.

Próbáltam rendesen kinyitni a szemem, de az altató hatására a szokottnál jobban összeragadt.

– Ha nem lát neki *most rögtön*, akkor szabad lenne felülnöm?

A kéz a hajamat simogatta, a férfi körmei finoman súrolták a fejbőrömet.

– Szabad – felelte. Meglepett volt a hangja, de segített nekem felülni a padon.

Megdörgöltem a szemem, amíg végre tisztán nem láttam, és lenéztem a kezemben tartott fényképre, miközben a férfi továbbra is a hajamat cirógatta. Lyonette-re gondoltam, meg a többi lányra, akiket a távolból figyeltem meg, és nem mondhatni, hogy meglepődtem volna.

Kirázott a hideg, de nem voltam meglepve.